

er for Øjeblikket ret farlig. Vel indtage vi endnu mange Steder en dominerende Stilling, men der hører ikke meget til, at den kan rokkes. Vi have Konkurrenter rundt omkring i Verden, som ville gøre sig Umage for at benytte enhver svag Side hos os, enhver Uforsigtighed og Letsindighed, til at trænge os ud af Markedet og selv indtage vor Plads. Det har vist sig sidste Sommer, at vi kunne faa Vanskeligheder med Kødeksporten. Jeg tror, at der endnu er større Fare for Flæsket, fordi det især er paa dette Omraade at vore Konkurrenter lure paa os. Jeg har for kort Tid siden haft Lejlighed til at erfare, hvorledes Forholdene ere hos en Konkurrent, nemlig Kanada. Der er det saaledes, at hvis vi paa nogen Maade svække vor Stilling paa Markedet i England og enten formindske vor Udførsel saaledes, at vi ikke kunne forsyne England tilstrækkeligt med Flæsk, eller forringe Flæskestets Kvalitet, er man i Kanada parat til at tage fat og kaste sig over en Masseproduktion af Flæsk, saa at man meget let der vil kunne benytte vor Svaghed til at erobre det engelske Marked fra os, og saa vil det vistnok uigenkaldelig være tabt. For at forhindre en saadan Ulempe er det nødvendigt at skærpe Kontrollen med vor Udførsel og gøre det paa en saadan Maade, at vi virkelig kunne dokumentere, at hvad vi udføre er absolut 1ste Klasses Varer.

Med Hensyn til Kontrollen inden for Landets Grænser er Forholdet jo et andet. Naar der ikke var Sundhedshensyn at tage, vilde det være det bedste, om Salget af Kød og Flæsk kunde foregaa ganske uhindret. Det er imidlertid umuligt, især paa Grund af Forholdene i de store Byer. Det vilde krænke de Rettigheder, de hidtil have haft ved Statens Varetagelse af, hvad der udfordres for, at Befolkningens Sundhed ikke skal sættes i Fare. Det forekommer mig, at paa dette Omraade betegner Lovforslaget, som det er, et betydeligt Fremskridt. Men skal det blive et Fremskridt, maa der heller ikke gives Afkald paa de enkelte Punkter, som jeg i alle Fald sætter størst Pris paa at faa gennemførte fuldt ud. Jeg tænker nærmest paa det Punkt, at der gives baade 1ste og 2den Klasses Varer uhindret Adgang til at komme ind i alle Kommuner. Hvis man indskrænkede sig til kun at give det Kød og Flæsk, som har 1ste Klasses Mærke, saadan Adgang, hvis man altsaa vilde give Kommunerne Ret til at lægge Hindringer i Vejen for eller endog forbyde Adgangen for 2den Klasses Varer, vilde man gøre Landbruget

og i Virkeligheden ogsaa Byernes Beboere betydelig Skade; begge Parter, baade Producenter og Konsumenter, vilde lide væsentligt derved, som de ogsaa lide ved den Tilstand, der hersker for Tiden. Hvem der lukrerer ved denne Tilstand, skal jeg ikke tale om.

Man var i Gaar meget uenig om, hvem der bære Udgifterne ved den hidtidige Kontrol, Udgifter, som jo spille en ikke saa ganske lille Rolle; bestemt at paavise dette er ikke saa ganske let. Producenterne sige ganske naturligt, at det er dem, Konsumenterne mene derimod, at de gøre det, og jeg er vis paa, at hvis vi havde Slagtere her i Salen, vilde de sige: „Nej, det er os, der have hele Udgiften ved Kontrollen“. Jeg tror, at det nærmest forholder sig saaledes, at ved Begyndelsen af Virksomheden har Udgiften hovedsagelig været lagt paa Konsumenterne, men at efterhaanden have Forholdene forandret sig saaledes, at Producenterne nu bære saa godt som alle disse Udgifter. Det gaar med Kød som med andre Varer, f. Eks. med Hvede. Bliver Transporten af Hvede fra Produktionsstedet til Konsumptionsstedet 1 Kr. dyrere, saa føler Producenten det ikke straks, men efterhaanden vil han faa 1 Kr. mindre for sine Varer end tidligere, paa samme Maade gaar det sikkert ogsaa med Kød og Flæsk.

Jeg havde tænkt paa at sige et Par Ord om Lovforslagets § 8, men efter det, der blev udtalt af den ærede Minister, kan jeg undlade det. Det glædede mig at høre den ærede Ministers Udtalelse derom. Jeg har nemlig fundet § 8 temmelig unyttig, og jeg har ikke kunnet forstaa, hvorfor der skulde indføres Kontrol i de der nævnte Kommuner, naar man ikke gjorde Skridtet fuldt ud og gennemførte almindelig Kontrol for hele Landet; dette sidste vilde maaske være det ønskeligste, men det er en vanskelig Opgave, ogsaa paa Grund af de store Omkostninger. Jeg tror, at § 8, som den er, vilde vække berettiget Misfornøjelse, da Forholdene mange Steder, hvor Indbyggerantallet er over 2,000, ere saadanne, at der ikke behøves nogen Kontrol, medens det andre Steder, hvor der er færre Mennesker, maaske kunde være meget ønskeligt at faa en Kødkontrol indført.

Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til velvillig Behandling i et Udvalg. Jeg forudsætter, at der er en hel Del Ting, man vistnok vil komme til at se paa med saadanne Øjne, at man kunde ønske Forandringer deri, men i det hele og store